

[Jørgen Gram.]

Sovjetunionens politik og mål, og derfor finder også mit parti det nødvendigt, at der fortsat finder fælles politiske rådslagninger sted.

Ikke mindst for os små lande er det af afgørende betydning, at vi kan være forvisset om, at vi stadig har fælles mål med vore store partnere for at sikre freden og også er enige om de veje, der bør gås. Derfor er vi også hellere end gerne med på, at der i en kommission finder drøftelser sted om nedrustning, men som udenrigsministeren selv har aftegnet forholdene, kan man vel kun nære ringe tro til resultaterne fra den side; det er jo ikke de førende politikere, der deltager i disse forhandlinger.

Udenrigsministeren kom i sin redegørelse for let hen over vor deltagelse i de kollektive forsvarsforanstaltninger. Vi er enige med regeringen i, at det er en selvfølge, at Danmark som medlem af NATO fortsat er et led i forsvarskæden, men det er jo alligevel om konsekvenserne heraf, at der i befolkningen og i indre dansk politik har været et så stærkt røre, at spørgsmålet ikke kan forbigås i denne debat. Det er naturligt, at det i større kredse af befolkningen og også i visse politiske kredse har voldt vanskeligheder at indrette sig efter, at Danmark nu virkelig aktivt er med i forsvarsberedskabet. Derfor bebrejder vort parti den nuværende regering, at den, mens den var i opposition, lagde så mange sten i vejen for den tidligere forsvarsminister; for sjældent har en minister haft så vanskelig en opgave som tidligere forsvarsminister Harald Petersen, da han under Korea-krisen måtte forcere dansk forsvars opbygning. Sjældent er en minister blevet så hårdt — vi synes også uretfærdigt — mishandlet under udførelsen af en ny og stor opgave som den, der da var tale om; men aldrig har en minister vel heller fået en så hurtig og klar oprejsning som den, den nuværende forsvarsminister gennem sin funktion har givet ham. Mit parti fandt det i sig selv paradoksalt, at socialdemokratiet i sin stillingtagen til forsvarsspørgsmålet dengang mente at kunne bygge bro over til det radikale parti. Dette lader sig nu engang ikke gøre, hvad også vi beklager — naturligvis. Når nu imidlertid den nuværende forsvarsminister — som vi anser for en beslut-

som og handlekraftig minister — har til opgave at gennemføre, hvad der er nødvendigt, kan han påregne vor loyale støtte. Dette gælder på alle felter, men ikke mindst på to områder, der trænger sig på: vort flyvevåben og vort beredskab.

Den nuværende regering har indtil fornylig lagt sig fast på, at dansk mandskab i fredstid måtte klare denne opgave alene; men om dette vil kunne holde stik, har de mange flyveulykker sat et stort spørgsmålstegn ved. Tildragelserne synes at have rokket ved modet og troen på vore egne evner, ikke mindst hos det unge mandskab. Er det materiellet eller er det mandskabet der er noget i vejen med? Det betyder i hvert fald en stor svækkelse, sådan som det har formet sig, og det bliver katastrofalt for opgaven, når følgerne er, at man både hos de unge og forældrene nu viger tilbage for at skabe den fornødne tilgang af ungt mandskab. Det svækker, når modet og troen på egne evner nedsættes.

Men når flyvevåbnet nu engang er så afgørende i et forsvar, bør både materiellet være absolut førsteklasses og moderne og mandskabet talstærkt nok til at være opgaven voksen, såvidt dette overhovedet er muligt — ellers må andre veje findes og betrådes.

Og vort beredskab! De nylige overflyvninger afslørede, såvidt offentligheden kunne se, mange brist i, at Danmarks forsvarsberedskab var i orden. Både den politiske afgørelse og folkets forsvarsvilje, personlige og økonomiske ofre, hviler imidlertid på dette: aldrig mere en 9. april! Og så synes det, som vi 9 år efter befrielsen ikke er kommet stort videre end i 1940. Dansk offentlighed fik faktisk et chok. Det synes nu, som den 9. april 1940, som om det stadigvæk er opefter i forvaltningen, i administrationen, der er noget galt — jeg sigter ikke her på forsvarsministeren. De store kredse, der står bag dansk forsvar, har krav på at blive overbevist om, at vi ikke mere er lige så uforberedt som hin sørgelige april-morgen, når vi nu 9 år efter år dog ofrer ret meget, og at vi i fællesskab med vore allierede virkelig har taget lære af fortiden. Befolkningen spørger om, og offentligheden har et krav på at vide: Er der gjort alt, hvad gøres kan, for at afhjælpe de mangler, der eventuelt måtte være tilstede? Jeg siger